

Tek Başınalık ve Yalnızlık

Çok girift, karmaşık bir şeyin anlaşılması gerekiyor: Eğer âşık değilsen yalnızsındır. Eğer âşıkısan, gerçekten âşıkısan tek başına olursun.

Yalnızlık üzücüdür; tek başınalık üzücü değildir. Yalnızlık bir tamamlanmamışlık duygusudur. Sen birisine ihtiyaç duyarsın ve ihtiyaç duyulan kişi mevcut değildir. Yalnızlık karanlıktır, onda hiç ışık yoktur. Karanlık bir evdir, birisinin gelip ışığı yakmasını beklemek ve beklemektir.

Tek başınalık, yalnızlık değildir. Tek başınalık kendinin tam olduğunu hissetmek anlamına gelir. Hiç kimseye ihtiyaç yoktur, sen yeterlisin. Ve bu aşkın içinde gerçekleşir. Âşıklar tek başına olurlar. Aşkın aracılığıyla sen içsel bütünlüğüne dokunursun. Aşk seni bütün hale sokar. Âşıklar birbirlerini paylaşırlar fakat bu onların ihtiyacı değildir. Bu onların taşan enerjisidir.

Yalnız hisseden iki kişi bir anlaşma yapabilir, bir araya gelebilir. Onlar âşık değildirler, unutma. Onlar yalnız olarak kalırlar ama şimdi diğerinin varlığı yüzünden yalnızlığı hissetmezler, hepsi bu. Onlar bir şekilde kendilerini kandırıyorlar. Onların aşkı kendilerini kandırmak için bir yalandır: “Ben yalnız değilim, başka birisi daha var.”

İki yalnız insan buluştuğu için, onların yalnızlıkları ikiye katlanır hatta kat be kat artar. Normalde olan budur. Sen tek başınayken yalnız hissedersin ve ilişkideyken de kendini berbat hissedersin. Bu her gün gerçekleşen bir gözlemdir. İnsanlar bir ilişkide değilken yalnız hissederler ve ilişki kuracakları birisini ararlar. Birisiyle ilişki halindeyken ise mutsuzluk başlar; o zaman tek başına olmanın daha iyi olduğunu hissederler: Bu kadarı çok fazladır.

Ne olur? İki yalnız insan buluşur: Bunun anlamı iki sıkıcı, üzüntülü, mutsuz insan bir araya gelir ve mutsuzluk katlanır. Nasıl iki çirkinlik güzellik haline gelsin? Nasıl olur da iki yalnızlık bir araya gelerek bir tamamlanmışlık hissi, bütünlük sağlayabilir? Mümkün değildir. Onlar birbirlerini sömürür, bir şekilde onlar birbirleriyle ilişkide olarak kendilerini kandırırlar ama bu kandırmaca fazla ilerleyemez. Balayı bittiğinde evlilik de bitmiştir. O sadece geçici bir yanılsamadır. Gerçek aşk yalnızlıkla savaşıma çabası değildir. Gerçek aşk yalnızlığı tek

başınalığa dönüştürmektir, diğerine yardımcı olmaktır: Eğer bir insanı seversen o kişinin tek başına olmasına yardım edersin. Onu doldurmaya çalışmazsın. Onu bir şekilde varlığıyla tamamlamaya çalışmazsın. Diğerinin tek başına olmasına, sana ihtiyaç duymayacağı kadar onun kendi varlığıyla dolmasına yardımcı olursun. Bir insan bütünüyle özgür olduğunda, o zaman, bu özgürlük sayesinde paylaşım mümkün olabilir. O zaman o, çok fazlasını verir ama bu ihtiyaçtan değildir; o çok fazlasını verir ama bir pazarlık olarak değildir. O çok fazlasını verir çünkü onda çok fazlası vardır. O verir çünkü o vermekten hoşlanır. O verir çünkü vermekten hoşlanır.

Âşıklar tek başınadır ve gerçek âşık asla senin tek başınalığını yok etmez. O her zaman senin bireyselliğine karşı, tek başınalığına karşı tam bir saygı duyacaktır. O kutsaldır. O buna burnunu sokmaz, o bu alanı ihlal etmeye çalışmaz.

Ancak normalde âşıklar, sözde âşıklar, diğerinin bağımsızlığından, tek başınalığından son derece korkarlar. Onlar çok korkarlar çünkü onlar şayet diğeri bağımsız olursa kendilerine ihtiyaç olmayacağını, o zaman kendilerinin ıskartaya çıkartılacağını düşünürler. Bu yüzden kadın, erkek arkadaşı yahut kocasının bağımlı kalacağı şekilde her şeyi ayarlamaya çalışır durur. O her zaman kadına ihtiyaç duymalıdır, böylelikle kendisi değerli olarak kalır. Ve erkek de her şekilde aynı şeyi yapmaya çalışır, bu sayede o da değerli kalabilir. Sonuç pazarlıktır, aşk değil ve sonu gelmez çatışma, mücadele vardır. Mücadele herkesin özgürlüğe ihtiyacı olması temeline dayanır.

Aşk özgürlüğe izin verir; sadece izin vermekle kalmaz özgürlüğü güçlendirir. Ve özgürlüğü yok eden hiçbir şey aşk olamaz. O başka bir şey olmalıdır. Aşk ve özgürlük bir aradadırlar, onlar aynı kuşun iki kanadıdır. Ne zaman senin aşkın özgürlüğünün karşısında olursa, o zaman sen aşk adına başka bir şey yapıyorsundur.

Kriterin şu olsun: Kriter özgürlüktür; aşk sana özgürlük verir, seni özgürleştirir, seni serbest bırakır. Ve sen bir kez bütünüyle kendin olduğunda, sana yardım etmiş olan kimseye minnet duyarsın. Minnet duymak neredeyse dini bir şeydir. Sen diğer insanda ilahi bir şey hissedersin. O adam seni özgür kılmıştır, o kadın seni özgür kılmıştır ve aşk bir sahiplenmeye dönüşmemiştir.

Aşk bozulduğunda o sahiplenmeye, kıskançlığa, iktidar mücadelesine, politikaya, hükmetmeye, manipasyona -bin bir tane, hepsi çirkin şeye- dönüşür. Aşk yükseklerle, dokunulmamış gökyüzüne eriştiğinde o özgürlüktür, tam özgürlüktür.

Şayet sen âşıkсан, benim bahsettiğim aşk ise, senin aşkının ta kendisi karşındakinin bütünleşmesine yardım eder. Senin aşkının ta kendisi karşındaki için birleştirici bir kuvvet olur. Senin aşkında, karşındaki kişi bir bütün olarak, kendine özgü ve birey olarak bir araya gelir çünkü senin aşkın özgürlük verir.

Aşık Olmak / Osho (alıntıdır)